

HlcIndex/N:007-3591-1
Beograd, 16.09.2009.

Кж I P3 3/08

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у Већу за ратне злочине, састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Новице Пековића, Слободана Газиводе, Драгомира Милојевића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету оптуженог Драгана Славковића и др, због кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ у саизвршилаштву у вези са чланом 22. КЗ СФРЈ, одлучујући о жалбама Тужиоца за ратне злочине, оптуженог Драгана Славковића и његовог браниоца адв. Мирослава Ђорђевића из Београда, оптуженог Ивана Кораћа и његовог браниоца адв. Драгана Ђокића из Београда и браниоца оптуженог Синише Филиповића, адв. Илије Радловића из Београда, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду – Већа за ратне злочине К.В.5/2005 од 12.06.2008.године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Милана Петровића, оптуженог Драгана Славковића и његовог браниоца адв. Мирослава Ђорђевића и оптуженог Ивана Кораћа и његовог браниоца, адв. Драгана Ђокића, дана 06.04, 07.04. и 08.04.2009. године, донео је

ПРЕСУДУ

УВАЖЕЊЕМ жалби оптужених Драгана Славковића и Ивана Кораћа и њихових бранилаца, ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Окружног суда у Београду - Већа за ратне злочине К.В.5/2005 од 12.06.2008. године у осуђујућем делу у односу на оптужене Драгана Славковића и Ивана Кораћа само у погледу одлуке о казни, тако што Врховни суд ове оптужене за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ у саизвршилаштву у вези са чланом 22. КЗ СФРЈ за које дело су првостепеном пресудом оглашени кривим, ОСУЂУЈЕ и то: оптуженог Драгана Славковића на казну затвора у трајању од 12 – дванаест година, у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 17.02.2005. године па надаље, а оптуженог Ивана Кораћа на казну затвора у трајању од 9 – девет година, у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 23.02.2005. године па надаље, док се ове жалбе у преосталом делу и жалбе Тужиоца за ратне злочине и браниоца оптуженог Синише Филиповића ОДБИЈАЈУ као неосноване, а првостепена пресуда у осуђујућем делу у односу на оптуженог Синишу Филиповића и у ослобађајућем делу у односу на оптуженог Драгутина Драгићевића ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Београду – Већа за ратне злочине К.В.5/2005 од 12.06.2008. године оглашени су кривим и то: оптужени Драган Славковић изреком под тачкама I 1. а), б), в) и г), 2. и 3. и II (А) а) и б) и Б) а); оптужени Иван Кораћ изреком под тачкама I 1. а), б), в) и г), 2. и 4. и II (А) а) и в) и Б) а) и б) и оптужени Синиша Филиповић изреком под тачкама I 2. и 5., за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ у саизвршилаштву у вези са чланом 22. КЗ СФРЈ и осуђени, и то: оптужени Драган Славковић на казну затвора у трајању од 15 – петнаест година, у коју му се урачунава време које проводи у притвору

почев од 17.02.2005. године па надаље, оптужени Иван Кораћ на казну затвора у трајању од 13 – тринаест година у коју му се урачунава време које проводи у притвору почев од 23.2.2005. године па надаље и оптужени Синиша Филиповић на казну затвора у трајању од 3 – три године, у коју му се урачунава време које је провео у притвору почев од 17.02.2005. године до 12.06.2008. године. Оптужени су обавезани на плаћање суду паушала у износима и то: Драган Славковић 50.000,00 динара, Иван Кораћ 40.000,00 динара и Синиша Филиповић 20.000,00 динара, све у року од 30 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док су ослобођени обавезе плаћања трошкова кривичног поступка у преосталом делу. Оштећени су упућени на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

Истом пресудом, на основу члана 355. тачка 3. Законика о кривичном поступку (ЗКП), оптужени Драгутин Драгићевић ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ у саизвршилаштву у вези са чланом 22. КЗ СФРЈ. Одлучено је да трошкови кривичног поступка у томе делу падају на терет буџетских средстава суда.

Против те пресуде жалбу су изјавили:

- Тужилац за ратне злочине, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Врховни суд Србије, преиначи осуђујући део првостепене пресуде за оптужене Драгана Славковића, Ивана Кораћа и Синишу Филиповића, тако што ће их огласити кривим у целини и за радње описане под тачкама I (1) а); I (2) в), г) и д); и II (А) г) оптужнице Ктрз-17/04 од 26.5.2008. године и осудити их на казне затвора у дужем трајању, а наведену пресуду у ослобађајућем делу укине и предмет врати истом суду на поновно суђење,

- оптужени Драган Славковић, због "свих законских разлога", са предлогом да Врховни суд првостепену пресуду укине и предмет врати истом суду на поновно суђење или да пресуду преиначи тако што ће му, уз измену описа дела само за радње које је признао, изрећи знатно мању казну, као и са захтевом да буде обавештен о седници већа,

- бранилац оптуженог Драгана Славковића, адв. Мирослав Ђорђевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да другостепени суд укине првостепену пресуду или да је преиначи, тако што ће оптуженог ослободити за радње наведене у жалби које нису доказане, са захтевом да оптужени и бранилац буду обавештени о седници већа,

- оптужени Иван Кораћ, због повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде одредаба кривичног поступка и одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд укине првостепену пресуду и предмет врати на поновно одлучивање или да донесе ослобађајућу пресуду, са захтевом да буде обавештен о седници већа,

- бранилац оптуженог Ивана Кораћа, адв. Драган Ђокић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, одлуке о казни и одлуке о трошковима кривичног

поступка, са предлогом да Врховни суд Србије као другостепени жалбу уважи и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак, са захтевом да оптужени и бранилац буду обавештени о седници већа,

- бранилац оптуженог Сенише Филиповића, адв. Илија Радуловић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се првостепена пресуда укине, са захтевом да оптужени и бранилац буду обавештени о седници већа.

Одговор на жалбу Тужиоца за ратне злочине поднели су:

- бранилац оптуженог Ивана Кораћа, адв. Драган Ђокић, са предлогом да се жалба Тужиоца за ратне злочине одбије као неоснована,

- бранилац оптуженог Драгутина Драгићевића, адв. Миломир Шалић, са предлогом да се жалба Тужиоца за ратне злочине одбије као неоснована и првостепена пресуда у ослобађајућем делу у односу на оптуженог Драгутина Драгићевића потврди, са захтевом да бранилац буде обавештен о седници већа.

Тужилац за ратне злочине, у поднеску Ктрз бр.17/04 од 23.12.2008. године, предложио је да Врховни суд Србије жалбу Тужиоца за ратне злочине уважи, тако што ће својом пресудом преиначити осуђујући део првостепене пресуде за оптужене Драгана Славковића званог "Торо", Ивана Кораћа званог "Зокс" и Сенишу Филиповића званог "Лопов" и огласи их кривим у целини и за радње описане под тачкама I (1) а); I (2) в), г) и д); и II (А) г) и изрекне им казне затвора у дужем трајању, а ослобађајући део пресуде укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

У седници већа одржаној у смислу члана 375. ЗКП, у одсуству обавештених оптуженог Сенише Филиповића и његовог браниоца, адв. Илије Радуловића, оптуженог Драгутина Драгићевића (који је по наредби овога суда доведен из КПЗ и изјавио да не жели присуствовати седници већа) и његовог браниоца адв. Миломира Шалића, а у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Милана Петровића, оптуженог Драгана Славковића и његовог браниоца адв. Мирослава Ђорђевића и оптуженог Ивана Кораћа и његовог браниоца адв. Драгана Ђокића, који су дали објашњења за ставове и предлоге изнете у жалбама, а заменик Тужиоца за ратне злочине остао и код писмено стављеног предлога, Врховни суд је испитао побијану пресуду и размотрио остале списе предмета, па је након оцене жалбених навода и предлога нашао да су жалбе оптужених Драгана Славковића и Ивана Кораћа и њихових бранилаца основане само у делу који се односи на одлуку о казни, док су жалбе Тужиоца за ратне злочине и браниоца оптуженог Сенише Филиповића, неосноване.

Неосновано се првостепена пресуда побија свим поднетим жалбама због битних повреда одредаба кривичног поступка.

У жалби браниоца опт. Драгана Славковића истиче се да првостепени суд није потпуно решио предмет оптужбе, чиме је учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 7. ЗКП, јер постоји могућност да оптужени за радње из оптужнице које су као недоказане изостављене у побијаној пресуди буде поново оптужен и да је у односу на те радње које свака за себе представљају кривично дело из члана 142. КЗ СФРЈ требало донети ослобађајућу

На недозвољеност, у смислу одредаба ЗКП, радње показивања фотографија осумњичених лица сведоцима у истрази указује се и жалбом опт. Ивана Кораћа, па за оцену о неоснованости ових жалбених навода важе разлози напред изложени за жалбу браниоца опт. Славковића.

Побијајући првостепену пресуду због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, у жалби Тужиоца за ратне злочине истиче се да су међусобно противречни разлози које даје првостепени суд за доношење ослобађајуће, а не одбијајуће пресуде, у односу на опт. Драгутина Драгићевића, поводом констатације суда да је ослобађајућа пресуда увек повољнија за оптуженог од одбијајуће, чиме су по ставу жалиоца разлози за ослобађајућу пресуду услед недостатка доказа да постоји дело доведени у питање, јер се одбијајућа пресуда по основу пресуђене ствари доноси кад дело постоји. Међутим, првостепени суд је, налазећи да нису доказане радње овог оптуженог, које радње су оптужницом одређене као посебно кривично дело из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ, сагласно тим разлозима донео ослобађајућу пресуду у смислу члана 355. тачка 3. ЗКП, а наводи да је ослобађајућа пресуда увек повољнија за оптуженог од одбијајуће у вези су са чињеницом постојања пресуде којом је оптужени већ правноснажно осуђен за кривично дело из члана 142. КЗ СРЈ и објашњењем због чега та чињеница није од утицаја на доношење ослобађајуће пресуде у конкретном случају, па нема противречности на коју се овом жалбом указује.

У жалби опт. Драгана Славковића, која је поднета из свих законских разлога, дакле и по основу битне повреде одредаба кривичног поступка, не опредељује се о којој битној повреди је реч, а из садржине жалбе произилази да оптужени сматра да су поједине чињенице за које суд каже да их утврђује из његове одбране утврђене супротно стварној садржини исказа које је давао током поступка, чиме указује на битну повреду одредаба поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП. Ови жалбени наводи не стоје, јер закључак суда на страни 56 став први побијане пресуде, да је оптужени у Циглани био ангажован као шеф обезбеђења затвореним Муслиманима, одговара наводима одбране оптуженог да је као шеф обезбеђења имао шест до седам чувара – стражара, који су чували затворена лица док раде да не побегну, а суд на страни 61 побијане пресуде и не наводи тако како се у овој жалби износи, да је из одбране оптуженог утврдио његово присуство догађајима описаним под тачкама I 1. а), б), в) и г).

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, према наводима жалбе браниоца опт. Драгана Славковића, постоји због одсуства разлога о одлучним чињеницама и нејасности и знатне противречности датих разлога. Међутим, тврдња жалиоца с тим у вези да је оптужени у одбрани био доследан, па да су неразумљиви разлози за оцену одбране оптуженог као делимично измењене током поступка није основана, јер је првостепени суд у образложењу пресуде, како приликом излагања садржине одбране опт. Славковића тако и приликом излагања садржине исказа појединих сведока, навео јасно и децидно делове исказа оптуженог где он, након саслушања сведока, износи више детаља о појединим догађајима и говори другачије о свом учешћу у истима, а у жалби браниоца се конкретно и не каже која од изнетих оцена првостепеног суда, у напред изнетом смислу, не стоји и због чега.

Лишен је сваког основа навод ове жалбе о неразумљивости разлога пресуде на страни 52, наиме да суд паушално износи шта је утврдио као чињенично стање и позива се само на утврђене радње оптуженог као у изреци пресуде, јер су о томе шта је суд и на основу којих доказа утврдио у погледу радњи оптуженог извршења кривичног дела за које је оглашен кривим, исцрпни разлози дати код излагања о конкретним догађајима, укључујући и разлоге за оцену доказа којима суд утврђује одлучне чињенице и оцену одбране оптуженог у односном делу. Сходно реченом, не стоје ни наводи ове жалбе о нејасности, противречности и неуверљивости тих разлога, којима се, уз детаљну анализу изведених доказа, у суштини указује на неуверљивост, нелогичност, несигурност и противречност исказа сведока на којима суд заснива чињенична утврђења и оспорава оцена суда о веродостојности истих, што је чињенично питање.

Жалба браниоца опт. Синише Филиповића у делу у којем је поднета по основу битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, у суштини се своди на оспоравање правилности оцене првостепеног суда исказа сведока оштећених који су опт. Филиповића препознали као извршиоца дела, дакле, на чињенично питање.

Не могу се прихватити као основани наводи жалбе браниоца опт. Драгана Славковића да је повређено право оптуженог на одбрану и учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 2. ЗКП због одбијања доказних предлога браниоца за прибављање исказа сведока оштећених који су сведочили и пред Хашким трибуналом у поступку против Војислава Шешеља и за вештачење у смислу стручне експертизе на околности утицаја на понашање оптуженог стања колективне агресивности, несигурности и страха учесника у предметним ратним догађајима. Наиме, кад је реч о исказима сведока, жалбени разлози да је реч о првим исказима сведока оштећених након њиховог ослобађања, другачијим и тачнијим од оних које су давали у овом поступку јер су им сећања била свежија, нису од утицаја, јер је првостепени суд сведоке на које се односи предлог одбране саслушао, па је одбрана имала могућност да кроз предочавање сведоцима разлика за које тврди да постоје у њиховим изјавама и о којима има сазнања разјасни спорна питања. У погледу предложеног вештачења, првостепени суд је на странама 187 и 188 побијане пресуде изнео детаљне и правилне разлоге о околностима под којим се оптужени нашао на месту догађаја и његовом понашању, на основу којих закључује да код оптуженог није постојало стање угрожености, страха и несигурности које би било повод и основ вештачењу, а који разлози се не доводе у питање жалбеним наводима о постојању околности (неорганизована власт, вршљање разних наоружаних група различитог менталног и идеолошког склопа и др), због којих оптужени није смео исказивати понашање "опортуно у односу на друге који врше злочин".

На битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 2. ЗКП указује се наводима у жалбама опт. Ивана Кораћа и његовог браниоца, да су учињени пропусти приликом обављања радње препознавања (члан 104. ЗКП), приликом којег је истражни судија сведоцима саопштавао имена, презимена и надимке лица које треба препознати, а у жалби опт. Кораћа и истицањем да у групи лица за препознавање није био законом предвиђени број лица (пет до осам) и да је приликом радње препознавања од 30.11.2006. године у групи за препознавање са њим био и опт. Славковић. Ови жалбени наводи нису основани, јер број непознатих лица која се показују сведоку заједно са осумњиченим приликом радње препознавања важећим процесним законом

није одређен, а сам опт. Кораћ у жалби каже да је у групи за препознавање било пет лица што је довољан број који обезбеђује правилност те процесне радње у смислу члана 104. ЗКП, док су остали изложени жалбени наводи без утицаја на правилно и законито доношење пресуде.

Дакле, побијаном пресудом нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка на које се указује у жалбама, а испитивањем пресуде у смислу члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП нису утврђене ни друге битне повреде одредаба поступка на чије постојање другостепени суд пази по службеној дужности.

Првостепени суд је свестраном анализом и правилном оценом одбрана оптужених и свих изведених доказа, појединачно и у њиховој међусобној повезаности, поуздано утврдио све одлучне чињенице на основу којих је правилно закључио да су оптужени Драган Славковић, Иван Кораћ и Сениша Филиповић, сваки одређеним радњама описаним у изреци побијане пресуде, извршили кривично дело у питању и да су за исто кривично одговорни, а да за поједине радње ових оптужених из оптужнице, које су изостављене у чињеничном опису дела у пресуди и за дело стављено на терет опт. Драгутину Драгићевићу, у проведеном поступку није доказано да су их оптужени извршили. При том, за сва чињенична утврђења и правне закључке изнете у побијаној пресуди првостепени суд је дао исцрне, јасне, логичне и уверљиве разлоге, које као правилне у свему прихвата Врховни суд и следствено томе све жалбе у делу у којем су изјављене по основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а с тим у вези и по основу повреде кривичног закона, оцењује неоснованим.

Неосновани су наводи у жалбама оптужених Славковића и Кораћа, њихових бранилаца и браниоца опт. Филиповића којима се оспоравају чињенична утврђења и закључак суда да су оптужени извршили радње описане под I – злочини у Дому културе у Челопеку, и то оптужени Славковић и Кораћ радње под тачком 1. а), б), в) и г) и 2., опт. Славковић и радњу под тачком 3. и опт. Кораћ и радњу под тачком 4., а опт. Филиповић радње под тачкама 2. и 5.

Учешће наведених оптужених у инкриминисаним радњама несумњиво је утврђено на основу исказа сведока оштећених, очевидаца догађаја у Дому, при чему утврђење те чињенице суд заснива на исказима оних сведока оштећених који су уверљиво о битним околностима доследно или уз објективно прихватљива објашњења за одређене разлике у казивању и сагласно са исказима других сведока, описивали догађаје и радње оптужених и били категорични у погледу тврдњи о оптуженима као извршиоцима појединих радњи или само о њиховом присуству радњама других које има значај саглашавања са истима, а прихватио је и њима сагласне исказе других сведока оштећених у погледу околности догађаја или радњи извршења, док исте као непоуздане због непрецизног сећања, недоследног казивања или немогућности провере непосредним саслушањем сведока није прихватио кад говоре о идентитету извршилаца појединих радњи.

Налазећи правилном овакву оцену првостепеног суда исказа сведока оштећених, кад је реч о догађајима у Дому културе у Челопеку (а што вреди и за догађаје на пољопривредном добру Економија), с обзиром на посебне околности о којима је првостепени суд оправдано водио рачуна, детаљно изложене у општем приступу оцени исказа сведока (страна 42 до 44 побијане пресуде) и код оцене исказа сведока везано за конкретан догађај, Врховни суд сматра неприхватљивим наводе у

поменути жалбама о генерално погрешној и недовољно критичној оцени првостепеног суда исказа сведока и то у жалбама опт. Славковића и његовог браниоца, истицањем да суд заснива пресуду на непоузданим и противречним исказима сведока који у првим изјавама не помињу опт. Славковића или друга лица означавају као извршиоце дела, а тек се накнадно присећају његовог присуства на месту догађаја и да селективно цени исказе сведока, издвајајући и прихватајући исказе мањег броја сведока и само кад потврђују наводе оптужбе, а у жалбама опт. Кораћа и његовог браниоца, због прихватања исказа сведока који иако очевици или директни учесници битно различито, током поступка и међусобно, описују догађаје и радње појединих лица, тек у каснијим фазама поступка помињу оптужене као извршиоце и посебно дају битно различите описе физичког изгледа извршиоца са надимком "Зокс", који не одговарају изгледу опт. Кораћа и коначно у жалби браниоца опт. Филиповића, због пропуста суда да исказе сведока оштећених који у овом оптуженом препознају извршиоца дела цени критички у светлу последичних негативних емоција оштећених.

Да су оптужени Славковић и Кораћ у време и на начин описан под тачком I 1. а) извршили радње – физичко мучење већег броја цивила и повређивање њиховог телесног интегритета, а највише браће Смаила, Сенада и Ениза Капицића и сведока "Један" и одвођење браће Капицић из Дома, након чега им се губи траг, а тиме и психичко мучење осталих оштећених, утврђено је исказима сведока "Један", "Три" и "А" који су од стране првостепеног суда правилно оцењени као веродостојни, јер су уверљиви, исказ сведока "Један" и посебно детаљан, те сагласни међусобно у опису догађаја и радњи оптужених, у специфичним поједностима у вези са обраћањем оптужених браћи Капицић и начином њиховог повређивања и одвођења, а сведок "Један" и сасвим одређен када је реч о његовом повређивању.

Стога су неприхватљиви наводи у жалбама оптужених и бранилаца да искази поменутих сведока нису поуздан доказ о учешћу оптужених у предметним радњама. Навод жалбе браниоца опт. Кораћа о изразитим разликама у исказима сведока, лишен је сваког основа. Позивање опт. Славковића на околност да више других сведока ("В", "Два", "Пет" и др) у изјавама пред хашким истражитељима не помињу лице са надимком "Торо" (надимак опт. Славковића), већ као извршиоце означавају друга лица ("Пуфта", "Репић" и др), што се истиче и у жалби браниоца оптуженог за сведока "З", не доводи у питање предњу оцену првостепеног суда који, руководећи се разлозима изнетим на странама 47, 48. и 51. побијане пресуде, и у овом случају оправдано већу доказну снагу даје исказима непосредно саслушаних сведока који су у суочењу са оптуженима били категорични да су они извршиоци предметних радњи. Зато та оцена није доведена у сумњу ни наводима у жалби браниоца опт. Славковића да сведок "А" (у истрази) опт. Славковића не повезује са радњама према браћи Капицић и да је нелогично да су сведоци према којима је непосредно примењивана тортура несигурни у погледу идентитета лица који тортуру врше, а у жалбама опт. Кораћа и његовог браниоца указивањем да опис који даје сведок "Један" за лице са надимком "Зокс" (надимак опт. Кораћа) не одговара физичком изгледу оптуженог, што опт. Кораћ износи и за сведоке "Два", "Три" и "А". Ово тим пре што сведок "А" и у истрази каже да су "Торо" и "Зокс" највише изводили људе из Дома и у својим изјавама идентично описује "Зокса" и препознаје га на фотографији, а сведоци "Један", "Два" и "Три" дају опис физичког изгледа тог лица сличан опису који дају сведоци који су препознали опт. Кораћа, било на фотографији било у групи за препознавање или на главном претресу, осим у погледу боје косе. Сведок "Три" је при суочењу са оптуженим категоричан да је управо опт. Кораћ "Зокс" о којем говори везано за догађаје из Дома, док сведок "Један" лице звано "Торо" описује идентично као

и други сведоци и приликом радње препознавања каже да му на њега личи опт. Славковић и коначно, што је реч о мноштву различитих догађаја, о којима су сведоци оштећени давали више изјава, због којих околности првостепени суд правилно налази да је немогућа апсолутна прецизност и идентичност тих исказа у свим детаљима и једнако сећање свих сведока, било да је реч о догађајима или радњама и изгледу извршилаца.

У односу на радње оптужених Славковића и Кораћа из тачке I 1. б) – извођење из Дома Хусеина Хаџиавдића и Нурије Хаџиавдића, убиство два цивила и тиме психичко мучење осталих оштећених, чињенично стање несумњиво је утврђено исказима сведока "Три", који првостепени суд основано оцењује као упечатљив и убедљив имајући у виду да је он сведочио о страдању, сопственом и блиских сродника у чијој се непосредној близини налазио кад су изведени из Дома и сведока "Два", "Један" и "А" којима је поткрепљен исказ сведока "Три".

Наводи жалбе опт. Славковића да је предметне радње извршио "Репић" и за исте и правноснажно осуђен неосновани су, јер су супротни чињеницама које је поводом истоветног приговора оптуженог у првостепеном поступку утврдио првостепени суд увидом у списе предмета Окружног суда у Шапцу К.бр.41/94, наиме да се у том предмету ради о одвођењу од стране "Репића" затвореника Нурије Бикића, а не Нурије Хаџиавдића, па се следствено томе у овој жалби без основа истиче и да је на предње околности требало саслушати сведоке Хасана Ефендића и Нецата Халиловића. Наводи у жалбама опт. Кораћа и браниоца опт. Славковића да нема очевидаца убиства Хусеина и Нурије Хаџиавдића и наводи у жалби браниоца опт. Славковића да сведок "А" није могао видети да су оптужени Славковић и Кораћ извели из Дома и тукли наведене оштећене и да поједини сведоци нису видели ко их је извео или се не сећају детаља тог догађаја (сведоци "Два", "Алфа", "Један), не доводе у сумњу чињенично стање утврђено у побијаној пресуди у овом делу. Околност да нема очевидаца убиства Хусеина и Нурије Хаџиавдића (чији су лешеве ексхумирани и идентификовани), ценио је првостепени суд и правилно закључио да су искази напред поменутих сведока оштећених основ за поуздан закључак да су оптужени Славковић и Кораћ пуцањем из ватреног оружја лишили живота Хусеина и Нурију Хаџиавдића испред Дома културе у Челопеку непосредно након извођења тих лица из Дома, полазећи од чињеница и околности поуздано утврђених тим доказима – да је опт. Кораћ извео Хусеина Хаџиавдића, а опт. Славковић Нурију Хаџиавдића коме је рекао да му неће више требати ципеле које је он хтео узети, да су се непосредно након њиховог извођења чули пуњци, да су одмах потом изведени Исмет Куршумовић и Хасо Ефендић, који је рекао сведоку "Три" да су му убили оца и да су тела Хусеина и Нурије Хаџиавдића утоварена у гепек возила којим су се одвезли "Торо" и "Зокс" који су се једини тада налазили испред Дома, што су од ових лица сазнали и други оштећени.

Ни околност на коју се позива бранилац опт. Славковића да оптужени није имао аутоматско оружје, а да сведок "В" каже да се чула рафална паљба, те да сведок "А" каже да му је Сакиб Капиџић рекао да је видео мртвог Хусеина Хаџиавдића устрељеног у чело, док из извештаја Експертног тима из Тузле произилази да је Хусеин устрељен у грудни кош, не доводи у сумњу чињично стање утврђено у овом делу, јер више сведока оштећених говори о појединачним пуцњима, а суд утврђује као неспорну чињеницу да је опт. Славковић увек носио оружје (пиштољ "7,65"), док у погледу повреда Хусеина Хаџиавдића сведок "А" и сам каже да о томе има посредна сазнања и исти није ни био категоричан и искључив у погледу те чињенице.

Без значаја су жалбени наводи оптужених и бранилаца да су чињенице о времену и месту смрти наведених оштећених утврђене побијаном пресудом, противречне подацима који су о томе садржани у документацији Експертног тима из Тузле и уписани на основу изјава сродника, јер је евидентно да сродници након заробљавања оштећених нису имали поуздана сазнања о времену и околностима њихове смрти.

О томе да су оптужени Славковић и Кораћ у време и на начин описан под тачком I 1. в) тукли више затворених цивила међу којима и Алмира Тухчића и том приликом извели из Дома Омера Окановића и Алију Мустафића, који нису враћени у Дом, те на тај начин физички и психички мучили оштећене, непосредна сазнања имају сведоци оштећени "Један" и "Алфа" који детаљно описују околности под којима је након претњи и физичког мучења Алмира Тухчића од стране оптужених из Дома најпре изведен Омер Окановић, а потом и Алија Мустафић (чији су посмртни остаци ексхумирани и идентификовани), при чему су наведени сведоци категорични у погледу присуства обојице оптужених, а њихови искази су поткрепљени и исказом сведока "Два", осим у погледу учешћа опт. Славковића, док посредна сазнања да су наведена лица из Дома извели оптужени Славковић и Кораћ има сведок "А".

Стога су неосновани наводи жалбе браниоца опт. Славковића да исказ сведока "Један" ништа не потврђује у погледу предметне радње оптуженог и да његов исказ о учешћу опт. Славковића у овом догађају не потврђује сведок "Алфа", а ни околност коју истиче бранилац да сведок "Један" не говори о рафалу (као сведок "Два") већ да је чуо пуцањ након извођења Омера Окановића и да суд дозвољава могућност да су стражари убили Омера Окановића и Алију Мустафића, не доводи у сумњу веродостојност исказа сведока "Један" у погледу дешавања у Дому и радњи опт. Славковића. Првостепени суд је брижљиво ценио и исказе сведока "В", па због околности да исти током предметног поступка није потврдио изјаву дату пред хашким истражитељима да је лице са надимком "Пуфта" извршилац предметних радњи, што је и супротно исказима сведока којима суд утврђује чињенично стање у овом делу, исказ поменутог сведока оправдано не узима као поуздан доказ у погледу идентитета извршиоца предметних радњи, те су неприхватљиви у том погледу супротни жалбени наводи опт. Славковића и његовог браниоца.

Како првостепени суд и не прихвата одбрану опт. Славковића да је само једном био у Дому културе у Челопеку, неосновано се жалбом опт. Кораћа, позивајући се на одбрану опт. Славковића да је том једином приликом долазио са Пиварским и мајором "Сплићом" оспорава као нелогичан и погрешан закључак суда о његовом (опт. Кораћа) учешћу у предметној радњи. Наводи ове жалбе да није са сигурношћу утврђено да је опт. Кораћ лице звано "Зокс" о којем говоре сведоци оштећени у предметном и у свим осталим случајевима, с обзиром да дају различите описе лица које тако зову односно описују га као плавог (сведоци "Један", "Три", "Д", "В") или везују висину тог лица за сопствену висину (сведоци "А" и "Алфа"), што не одговара физичком изгледу оптуженог, као и наводи жалбе браниоца оптуженог у истом смислу, нису основани. О предњем је у вези изјашњавања сведока "Један", "Три" и "А" већ било речи, а кад је реч о сведоку "Алфа", који даје неодговарајући податак о висини, жалбени наводи не стоје из разлога што је сведок "Алфа" препознао оптуженог на фотографији као "Зокса" и описивао га је идентично као други сведоци (што је случај и са сведоком "Д"), који су оптуженог препознали на фотографији или приликом радње препознавања или на

и други сведоци и приликом радње препознавања каже да му на њега личи опт. Славковић и коначно, што је реч о мноштву различитих догађаја, о којима су сведоци оштећени давали више изјава, због којих околности првостепени суд правилно налази да је немогућа апсолутна прецизност и идентичност тих исказа у свим детаљима и једнако сећање свих сведока, било да је реч о догађајима или радњама и изгледу извршилаца.

У односу на радње оптужених Славковића и Кораћа из тачке I 1. б) – извођење из Дома Хусеина Хациавдића и Нурије Хациавдића, убиство два цивила и тиме психичко мучење осталих оштећених, чињенично стање несумњиво је утврђено исказима сведока "Три", који првостепени суд основано оцењује као упечатљив и убедљив имајући у виду да је он сведочио о страдању, сопственом и блиских сродника у чијој се непосредној близини налазио кад су изведени из Дома и сведока "Два", "Један" и "А" којима је поткрепљен исказ сведока "Три".

Наводи жалбе опт. Славковића да је предметне радње извршио "Репић" и за исте и правноснажно осуђен неосновани су, јер су супротни чињеницама које је поводом истоветног приговора оптуженог у првостепеном поступку утврдио првостепени суд увидом у списе предмета Окружног суда у Шапцу К.бр.41/94, наиме да се у том предмету ради о одвођењу од стране "Репића" затвореника Нурије Бикића, а не Нурије Хациавдића, па се следствено томе у овој жалби без основа истиче и да је на предње околности требало саслушати сведоке Хасана Ефендића и Неџата Халиловића. Наводи у жалбама опт. Кораћа и браниоца опт. Славковића да нема очевидаца убиства Хусеина и Нурије Хациавдића и наводи у жалби браниоца опт. Славковића да сведок "А" није могао видети да су оптужени Славковић и Кораћ извели из Дома и тукли наведене оштећене и да поједини сведоци нису видели ко их је извео или се не сећају детаља тог догађаја (сведоци "Два", "Алфа", "Један), не доводе у сумњу чињенично стање утврђено у побијаној пресуди у овом делу. Околност да нема очевидаца убиства Хусеина и Нурије Хациавдића (чији су лешеви ексхумирани и идентификовани), ценио је првостепени суд и правилно закључио да су искази напред поменутих сведока оштећених основ за поуздан закључак да су оптужени Славковић и Кораћ пуцањем из ватреног оружја лишили живота Хусеина и Нурију Хациавдића испред Дома културе у Челопеку непосредно након извођења тих лица из Дома, полазећи од чињеница и околности поуздано утврђених тим доказима – да је опт. Кораћ извео Хусеина Хациавдића, а опт. Славковић Нурију Хациавдића коме је рекао да му неће више требати ципеле које је он хтео узети, да су се непосредно након њиховог извођења чули пуњци, да су одмах потом изведени Исмет Куршумовић и Хасо Ефендић, који је рекао сведоку "Три" да су му убили оца и да су тела Хусеина и Нурије Хациавдића утоварена у гепек возила којим су се одвезли "Торо" и "Зокс" који су се једини тада налазили испред Дома, што су од ових лица сазнали и други оштећени.

Ни околност на коју се позива бранилац опт. Славковића да оптужени није имао аутоматско оружје, а да сведок "В" каже да се чула рафална паљба, те да сведок "А" каже да му је Сакиб Капићић рекао да је видео мртвог Хусеина Хациавдића устрељеног у чело, док из извештаја Експертног тима из Тузле произилази да је Хусеин устрељен у грудни кош, не доводи у сумњу чињенично стање утврђено у овом делу, јер више сведока оштећених говори о појединачним пуцњима, а суд утврђује као неспорну чињеницу да је опт. Славковић увек носио оружје (пиштољ "7,65"), док у погледу повреда Хусеина Хациавдића сведок "А" и сам каже да о томе има посредна сазнања и исти није ни био категоричан и искључив у погледу те чињенице.

Без значаја су жалбени наводи оптужених и бранилаца да су чињенице о времену и месту смрти наведених оштећених утврђене побијаном пресудом, противречне подацима који су о томе садржани у документацији Експертног тима из Тузле и уписани на основу изјава сродника, јер је евидентно да сродници након заробљавања оштећених нису имали поуздана сазнања о времену и околностима њихове смрти.

О томе да су оптужени Славковић и Кораћ у време и на начин описан под тачком I 1. в) тукли више затворених цивила међу којима и Алмира Тухчића и том приликом извели из Дома Омера Окановића и Алију Мустафића, који нису враћени у Дом, те на тај начин физички и психички мучили оштећене, непосредна сазнања имају сведоци оштећени "Један" и "Алфа" који детаљно описују околности под којима је након претњи и физичког мучења Алмира Тухчића од стране оптужених из Дома најпре изведен Омер Окановић, а потом и Алија Мустафић (чији су посмртни остаци ексхумирани и идентификовани), при чему су наведени сведоци категорични у погледу присуства обојице оптужених, а њихови искази су поткрепљени и исказом сведока "Два", осим у погледу учешћа опт. Славковића, док посредна сазнања да су наведена лица из Дома извели оптужени Славковић и Кораћ има сведок "А".

Стога су неосновани наводи жалбе браниоца опт. Славковића да исказ сведока "Један" ништа не потврђује у погледу предметне радње оптуженог и да његов исказ о учешћу опт. Славковића у овом догађају не потврђује сведок "Алфа", а ни околност коју истиче бранилац да сведок "Један" не говори о рафалу (као сведок "Два") већ да је чуо пуцањ након извођења Омера Окановића и да суд дозвољава могућност да су стражари убили Омера Окановића и Алију Мустафића, не доводи у сумњу веродостојност исказа сведока "Један" у погледу дешавања у Дому и радњи опт. Славковића. Првостепени суд је брижљиво ценио и исказе сведока "В", па због околности да исти током предметног поступка није потврдио изјаву дату пред хашким истражитељима да је лице са надимком "Пуфта" извршилац предметних радњи, што је и супротно исказима сведока којима суд утврђује чињенично стање у овом делу, исказ поменутог сведока оправдано не узима као поуздан доказ у погледу идентитета извршиоца предметних радњи, те су неприхватљиви у том погледу супротни жалбени наводи опт. Славковића и његовог браниоца.

Како првостепени суд и не прихвата одбрану опт. Славковића да је само једном био у Дому културе у Чelopeку, неосновано се жалбом опт. Кораћа, позивајући се на одбрану опт. Славковића да је том једином приликом долазио са Пиварским и мајором "Сплићом" оспорава као нелогичан и погрешан закључак суда о његовом (опт. Кораћа) учешћу у предметној радњи. Наводи ове жалбе да није са сигурношћу утврђено да је опт. Кораћ лице звано "Зокс" о којем говоре сведоци оштећени у предметном и у свим осталим случајевима, с обзиром да дају различите описе лица које тако зову односно описују га као плавог (сведоци "Један", "Три", "Д", "В") или везују висину тог лица за сопствену висину (сведоци "А" и "Алфа"), што не одговара физичком изгледу оптуженог, као и наводи жалбе браниоца оптуженог у истом смислу, нису основани. О предњем је у вези изјашњавања сведока "Један", "Три" и "А" већ било речи, а кад је реч о сведоку "Алфа", који даје неодговарајући податак о висини, жалбени наводи не стоје из разлога што је сведок "Алфа" препознао оптуженог на фотографији као "Зокса" и описивао га је идентично као други сведоци (што је случај и са сведоком "Д"), који су оптуженог препознали на фотографији или приликом радње препознавања или на

главном претресу, а при том је и на главном претресу рекао да мисли да је оптужени "Зока" (како га је називао, описујући радње тог лица које се овде приписују опт. Кораћу).

Као у претходном случају и из истих разлога, без значаја су наводи у жалбама опт. Славковића и његовог браниоца којима се указује на разлике у погледу времена и места смрти оштећених са подацима у документацији Експертног тима из Тузле.

У односу на радње оптужених Славковића и Кораћа описане под I 1. г) - повреда телесног интегритета Ејуба Тухчића, првостепени суд исказом сведока "Један" утврђује да су критичном приликом оптужени рукама и ногама тукли оштећеног и да је он, након ударца ногом који му је задао опт. Славковић, ударио главом у зид и пао, те умро након четири дана, као и сведока "Два" и "Три" који су сагласни исказу сведока "Један" о битним околностима задавања удраца оштећеном од стране опт. Славковића, након којег Ејуб Тухчић пада у кому, а исказ сведока "Три" и у погледу присуства опт. Кораћа.

Пошто суд не утврђује да је смрт Ејуба Тухчића последица радње опт. Славковића, без основа се у жалби браниоца оптуженог истиче да је нејасно позивање суда на исказ сведока "Један", који је рекао да није лично видео да је "Торо" неког убио. Без основа је и указивање у овој жалби на разлике и недоследности у исказу сведока "А", којим суд и не утврђује чињенично стање у овом делу, као и позивање у овој и у жалби опт. Славковића на исказе сведока који друга лица означавају као извршиоце предметних радњи, занемарујући да ти сведоци у другим својим исказима и опт. Славковића означавају као извршиоца (сведок "В"), због чега суд овај доказ основано оцењује непоузданим и не прихвата га, као и исказе сведока "Г" и "Ђ" пред хашким истражитељима, који нису проверени у овом поступку.

Потпуно међусобно сагласним исказима сведока "Један", "Два" и "Алфа", поткрепљеним у погледу околности самог догађаја и исказима других сведока ("Три", "В", "З", "А", "Д" и "Пет"), сасвим сигурно је утврђено да су оптужени Славковић, Кораћ и Филиповић предузели радње описане под тачком I 2. - нечовечно поступање према затвореним цивилима, присиљавањем истих да се међусобно туку. Стога неосновано опт. Славковић у жалби тврди да он није учествовао у овим радњама, позивајући се на околност да га један сведок ("Ђ") не означава као извршиоца. Неосновано се и у жалби његовог браниоца наводи да суд чињенице у овом случају утврђује на основу недоследних исказа сведока "Један", "Два", "Алфа", без образложења у чему се састоје недоследности у исказима сведока "Један" и "Два", док у односу на исказ сведока "Алфа" ова тврдња не стоји јер је овај сведок и у истрази рекао да су такве наредбе издавале две групе - "Репићева" и "Зоксова", а не само њих двојица како се у жалби представља, а на главном претресу објашњава ко су припадници тих група. Првостепени суд је навео правилне разлоге за неприхватање исказа сведока "В" пред хашким истражитељима у погледу означавања идентитета извршиоца радње, па се без основа бранилац у жалби позива на околност да овај сведок не помиње опт. Славковића као извршиоца. Исказом сведока "Д" суд и не утврђује да је опт. Славковић извршилац радње, па је без значаја навод ове жалбе да сведок није наводио лица која су наређивала тучу.

Наводи жалбе браниоца опт. Филиповића да нема доказа о учешћу овог оптуженог у предметној радњи не стоје, јер су искази сведока "Један", "Два" и "Алфа",

који сви говоре о присуству и учешћу лица званог "Лопов" (надимак опт. Филиповића), несумњив доказ у том правцу. Насупрот тврдњи браниоца, временом измењен физички изглед оптуженог није околност која апсолутно онемогућава препознавање лика, па није сама по себи разлог за сумњу у веродостојност исказа сведока који су се о томе изјашњавали ("Један", "Два" и "Три").

Да је опт. Славковић, на начин описан под тачком I 3. повредио телесни интегритет Изета Хацића (пуцао му у колено) и наредио његово извођење из Дома, након чега га више није вратио и тиме психички мучио остале оштећене, првостепени суд је поуздано утврдио на основу међусобно сагласних исказа сведока "Један", "Два", "Три", "А", "В" и "Алфа", због чега је с правом оценио неуверљивом одбрану оптуженог да је до повређивања Изета Хацића дошло услед рикошета пројектила испаленог приликом отимања око пиштоља оптуженог и Зорана Јовановића, супротну исказима наведених сведока оштећених. Сходно томе, неосновано се у жалби опт. Славковића понавља ова одбрана, а лишени су сваког основа и наводи жалбе његовог браниоца да су искази сведока којима суд утврђује одлучне чињенице у овом делу недоследни, јер се бранилац позива једино на исказ сведока "А" и при том нетачно тврди да је сведок рекао да није видео да је "Торо" пуцао Изету у колено, а нема ни противречности на коју указује бранилац између исказа поменутих сведока и доказа о узроку смрти Изета Хацића, јер према документацији Експертног тима из Тузле узрок смрти је несигуран и констатован је недостатак костију, па овим доказом није искључен начин повређивања Изета Хацића утврђен побијаном пресудом.

Разлози за оспоравање у жалби браниоца опт. Кораћа чињеничних утврђења у односу на радње из тачке I 4. – повређивање телесног интегритета оштећених Мирзета Окановића и сведока "Један", истоветни су оним које бранилац износи за радње оптуженог из тачке I 1. а), а који се односе на оспоравање веродостојности исказа сведока "Један", на којем се заснивају одлучне чињенице и у овом случају, то и разлози за оцену о неоснованости тих жалбених навода, важе и за предметне радње оптуженог.

Исказима сведока "Два" и "Један" утврђено је да је опт. Филиповић извршио радње описане под I 5. – самовољно одвођење из Дома Сехада Атлића, кога није вратио и на тај начин психички мучио друге оштећене, па су наводи жалбе браниоца опт. Филиповића о непостојању доказа у односу на овог оптуженог неосновани и кад је реч о предмету радњи.

Неосновано се жалбама оптужених Славковића и Кораћа и њихових бранилаца оспоравају чињенична утврђења и закључак суда да су оптужени извршили радње описане под II А – злочини на пољопривредном добру Економија и то обојица оптужених радње под тачком А) а), опт. Славковић и радње под А) б), а опт. Кораћ и радње под А) в).

Чињенична утврђења у погледу радњи под тачком II А а) – повређивање телесног интегритета групе од 12 оштећених међу којима и оштећеног "Бета" и Исмета Ђирака, заснована су на доследном и уверљивом исказу сведока оштећеног "Бета" и не доводе се у сумњу жалбеним наводима оптужених да у критично време нису били у Зворнику, супротним исказу поменутог сведока, ни указивањем у жалби опт. Кораћа на непрецизности у казивању сведока "Бета", које се односе на небитне детаље (тачан датум догађаја и опис пиштоља колт који је имао опт. Кораћ). Неприхватљиви су и

наводи жалбе браниоца опт. Славковића да је сведок "Бета" био несигуран у опису лица званог "Торо", јер је правилна оцена првостепеног суда да сведок у свим исказима даје сличан опис групе војника која је дошла на Економију и самог опт. Славковића (крупан, висок, косе црно-смеђе), на начин како га описују и многи други сведоци оштећени.

Неспорно је присуство опт. Славковића на пољопривредном добру Економија у време кад је, по утврђењу у побијаној пресуди, тешко претучен Абдулах Буљубашић звани "Бубица" (радња под тачком II А) б)), а одбрана оптуженог да је само ударио неколико шамара оштећеном супротна је исказима сведока "Бета", "Т", "Ф" и "У", који износе бројне детаље везано за повређивање Абдулаха Буљубашића од стране опт. Славковића и лица званог "Сава" и које исказе је као уверљиве и упечатљиве основано прихватио првостепени суд. Стога су оцењени као неосновани супротни наводи жалбе оптуженог и његовог браниоца који се своде на понављање наведене одбране оптуженог. Чињеница да је критичном приликом поменути "Сава" од оштећеног одузео златни ланац, коју и првостепени суд утврђује, супротно ставу браниоца, не искључује одговорност опт. Славковића, јер је реч о заједничком деловању оптуженог и поменутог "Саве" (саизвршилаштву), где се радња другог прихвата као заједничка и као своја.

Радње опт. Кораћа описане под тачком II А) в) – повређивање телесног интегритета Несиба Даутовића, Енвера Даутовића и сведока "Т" и психичко мучење других оштећених, несумњиво су утврђене исказима сведока "Т", "Бета", "Четири" и "У", који детаљно, уверљиво и међусобно сагласно у битним детаљима описују предметне догађаје и сви доследно током поступка означавају опт. Кораћа као извршиоца радњи и то категорично тврде и приликом суочења са њим. Стога су неосновани супротни жалбени наводи оптуженог и браниоца о постојању значајних разлика у исказима наведених сведока, а без значаја је и позивање жалилаца на недоследност исказа сведока "Ф", који суд и не узима као основ закључка о оптуженом као извршиоцу предметних радњи.

Исказима сведока "У", "Т", "Ф", "Бета" и "Четири", делимично и на основу одбране оптужених, утврђено је да су оптужени Славковић и Кораћ извршили радње описане под II Б) – злочини на Циглани и то обојица оптужених радње под Б) а) – нечовечно поступање и пљачкање напуштених кућа, а опт. Кораћ и радње под "Б" б) – психичко мучење оштећених пуцањем поред њихових тела и глава.

Неспорно је, и према наводима у жалбама оптужених и бранилаца да је опт. Славковић са затвореним цивилима у више наврата прикупљао грађевински материјал и ствари из напуштених кућа, као и да је то једном приликом учинио опт. Кораћ, по његовој тврдњи ради опремања куће у којој је привремено становао. Такође је неспорно постојање овлашћења на основу одлуке Привремене владе СО Зворник о прикупљању такве робе и складиштењу исте у Циглани, али је, супротно одбранама оптужених изнетим у првостепеном поступку, првостепени суд на основу међусобно сагласних исказа напред поменутих сведока оштећених утврдио и да су оптужени, и то и опт. Кораћ у више наврата, злоупотребљавајући наведено овлашћење, у тим приликама део ствари одузетих из напуштених кућа муслиманских и српских власника, уместо да их истоваре у Циглани, незаконито присвајали, с тим да су део тих ствари пребацивали у Србију, а део користили за себе. Овај закључак првостепеног суда не

доводи се у сумњу супротним жалбеним наводима оптужених и бранилаца да суд предње чињенице заснива на несигурним и противречним исказима сведока оштећених, који не представљају поуздана сазнања о чињеницама у питању, већ њихово закључивање без основа у доказима. Ово тим пре што сведок оштећени "У" уверљиво описује посебан начин на који је товарена роба у камионе кад није планиран истовар исте у Циглани и да сазнања о одвожењу робе у Србију има од возача камиона, те да је присуствовао и бројању новца "Пуфти" од стране опт. Славковића приликом одвожења робе једном приликом, док је сведок "Т" једном чуо изјаву опт. Славковића да камион са робом иде за Краљево. Навод жалбе опт. Славковић да он није био шеф обезбеђења затвореним цивилима и да није имао овлашћења да им наређује да товаре ствари неоснован је, јер је супротан исказу сведока Милорада Јовића, а и самој одбрани оптуженог из првостепеног поступка. Без основа и без уверљивог образложења жалбом браниоца опт. Славковића оспорава се закључак суда, заснован на исказу сведока "У", о одузимању од сведока сребрне нарукнице од стране опт. Славковића.

Наводима у жалбама опт. Кораћа и његовог браниоца, у односу на радњу оптуженог описану под II Б) б), о противречности исказа сведока "У" са исказима осталих сведока оштећених, кад наводи да је оптужени наредио Кемалу Коркутовићу да устане и циљао поред њега, те да је овај плакао, не доводи се у сумњу оцена суда о веродостојности тог дела исказа сведока "У", јер је логично да у ситуацији где је оштећенима наређено да легну и пуцано између њихових тела и глава, због страха сви не примете или не упамте сваки детаљ догађаја.

Неосновано се жалбама у корист оптужених Славковића, Кораћа и Филиповића првостепена пресуда побија због повреде кривичног закона, јер је првостепени суд, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање у осуђујућем делу пресуде, правилно применио кривични закон када је нашао да су радњама оптужених ближе описаним у односу на сваког од њих у одговарајућим деловима изреке побијане пресуде, а које представљају кршење правила међународног права о заштити цивилног становништва од последица рата и оружаног сукоба садржаних у одредбама IV Женевске конвенције и Допунског протокола II уз исту, остварена сва законска обележја кривичног дела ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ, у саизвршилаштву у вези са чланом 22. КЗ СФРЈ, како у његовим објективним, тако и у субјективним елементима, о чему су у побијаној пресуди дати ваљани разлоге које прихвата Врховни суд.

Жалбе оптужених Славковића и Кораћа и њихових бранилаца у делу одлуке о казни, основане су по налажењу Врховног суда, док су жалбе Тужиоца за ратне злочине и браниоца опт. Филиповића, кад је о овој одлуци реч, неосноване.

Полазећи од околности, релевантних у смислу члана 41. КЗ СФРЈ, које су побијаном пресудом правилно утврђене у односу на оптужене Славковића и Кораћа као отежавајуће – бројност радњи кривичног дела у питању, испољена безобзирност, упорност оптужених, тешке последице дела које се односе на физичке болове и психичке трауме оштећених и околност да су многи од њих трајно напустили место пребивалишта и околности ранијег живота и понашања оптужених након извршења дела (да су одговарали за кривична дела), а као олакшавајуће околности – делимично признање извршења кривичног дела, изражено кајање и искрено жаљење, породичне прилике – да су ожењени, опт. Славковић отац троје малолетне деце, а опт. Кораћ отац једног малолетног детета, неповољне материјалне прилике због незапослености

оптужених и супруге опт. Кораћа, нарушено здравље опт. Славковића (срчана обољења) и околност да је опт. Кораћ у време извршења дела био млађе пунолетно лице са навршених 20 година живота, Врховни суд налази да је наведеним околностима, тежини учињеног дела и степену кривичне одговорности оптужених одговарајућа казна затвора опт. Славковићу у трајању од 12 година, а опт. Кораћу у трајању од 9 година и да се и са овако одмереним казнама у конкретном случају може постићи сврха кажњавања (члан 33. КЗ СФРЈ). Стога је Врховни суд у том делу уважио жалбе изјављене у корист ових оптужених и побијану пресуду преиначио у делу одлуке о казни оптуженима Кораћу и Славковићу, као у изреци ове пресуде, с тим да је оптуженима у изречене казне урачунато време проведено у притвору.

Поводом жалбе браниоца опт. Филиповића која, изјављена због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, садржи у себи и одлуку о казни (члан 383. ЗКП), Врховни суд налази да је овом оптуженом правилно побијаном пресудом изречена казна затвора у трајању од три године, која је сразмерна тежини дела, степену кривичне одговорности оптуженог, отежавајућој околности која се тиче понашања оптуженог након извршења дела – да је одговарао за кривична дела и олакшавајућим околностима које се односе на породичне и материјалне прилике оптуженог (ожењен, отац двоје малолетне деце, незапослен, као и његова супруга), те и особито олакшавајућим околностима – да је у време извршења дела био млађе пунолетно лице са навршених 18 година живота и да му је нарушено здравље због обољења анеуризме – проширења крвног суда аорте срца и високог крвног притиска, те представља неопходну и довољну меру за постизање сврхе кажњавања (члан 33. КЗ СФРЈ).

С обзиром на изнете разлоге и како се жалбом Тужиоца за ратне злочине одлука о казни побија искључиво у вези са оспоравањем одлуке у односу на радње стављене на терет наведеним оптуженима, за које је првостепени суд нашао да нису доказане, у ком делу је жалба Тужиоца по налажењу овога суда неоснована, то је ова жалба и у делу који се односи на одлуку о казни, оцењена као неоснована.

Одлука о трошковима кривичног поступка заснована је на правилној примени члана 196. став 3. ЗКП, па се неосновано оспорава жалбом браниоца опт. Кораћа и жалбом опт. Славковића. Обвезивањем оптужених на плаћање паушала у означеним износима не доводи се у питање њихова егзистенција и лица која су дужни да издржавају, с обзиром на висину ових трошкова које је суд одредио имајући у виду и неповољну материјалну ситуацију оптужених.

Неосновано се жалбом Тужиоца за ратне злочине првостепена пресуда побија због погрешно утврђеног чињеничног стања као последице погрешне оцене првостепеног суда појединих доказа, у односу на радње које су оптужницом стављене на терет оптуженима, а које је првостепени суд, налазећи да није доказано да су их оптужени извршили, изоставио у чињеничном опису дела у односу на оптужене Славковића, Кораћа и Филиповића, а опт. Драгићевића ослободио од оптужбе, што се односи на радње оптужених Славковића и Кораћа описане у оптужници под тачком I (2) в) (према оштећенима Енизу Капицићу и Ахмету Муратовићу) и под тачком I (2) г) (догађаји од 10/11.06.1992. године уочи Бајрама) и проузроковање смртне последице у случајевима описаним под тачком I (2) д) оптужнице односно под тачком I 1.г) побијане пресуде (смрт Ејуба Тухчића) и под тачком II А) г) оптужнице, односно под тачком II А) в) побијане пресуде као радња опт. Кораћа (смрт Несиба Даутовића), затим

на радње оптужених Филиповића и Драгићевића описане под тачком I (1) а) оптужнице (у вези са догађајем описаним под тачком I 1. а) побијане пресуде) и радње опт. Драгићевића описане под тачком I (1) б) оптужнице (у вези са догађајем описаним под тачком I 2. побијане пресуде).

Кад је реч о изостављеним радњама оптужених Славковића и Кораћа из тачке I (2) в) оптужнице, неприхватљиви су жалбени наводи Тужиоца о погрешној оцени првостепеног суда исказа сведока "Два" и "Три", јер је тачна оцена суда да су различити искази ових сведока у погледу означавања лица која предузимају предметне радње, па је првостепени суд, у ситуацији кад је исказ сведока "Три" да је радње предузимала група у којој су били и оптужени Славковић и Кораћ, доведена у сумњу исказом сведока "Два", који тврди да је инкриминисане радње предузела друга група коју предводе лица са надимцима "Робе" и "Нишки", тим пре што и сведок "Три" говори и о доласку ове друге групе, правилно закључио да није несумњиво доказано учешће оптужених Славковића и Кораћа у овим радњама.

У погледу догађаја од 10/11.06.1992. године уочи Бајрама и радњи оптужених Славковића и Кораћа из оптужнице под тачком I (2) г), првостепени суд је у побијаној пресуди изнео исцрпне, јасне и уверљиве разлоге за оцену доказа на основу које изводи закључак да није доказано да су ови оптужени предузели радње телесног повређивања више затворених цивила и својим присуством, личним наоружањем међусобно се обезбеђујући и саглашавајући са радњама другог битно допринели да сада пок. Вучковић и лице под надимком "Пуфта" лише живота више затворених лица, а које разлоге првостепеног суда у свему прихвата Врховни суд. Наводи жалбе Тужиоца да суд погрешно цени исказе сведока "Три", "А", "Алфа", "З", "Д" и "Један" из којих несумњиво произилази учешће оптужених Славковића и Кораћа у предметној радњи и да за неприхватање тих исказа није дао уверљиве разлоге, не могу бити прихваћени, јер се Тужилац при том позива и цитира само делове исказа наведених сведока где они помињу долазак и присуство оптужених Славковића и Кораћа критичном приликом, а поједини и радње оптужених – да су тукли затворена лица (сведоци "А", "Д" и "Један"), а занемарује делове исказа поменутих сведока, детаљно представљене и анализирани у побијаној пресуди, где они, говорећи о догађају за Бајрам, говоре и о другим радњама и догађајима за које је несумњиво утврђено да се нису догодили тада (сведоци "Три", "А", "Б" и "Д"), као и да су поједини од наведених сведока у погледу чињенице присуства и радњи оптужених Славковића и Кораћа били неодређени (сведок "Један"), несигурни и недоследни (сведоци "Алфа" и "З"), а неки због сопственог положаја (крили се под креветом, били на удаљеној позицији) нису могли видети све шта се догађало (сведоци "Три" и "А"), због чега суд исказе поменутих сведока није могао узети као основ за закључак о учешћу оптужених Славковића и Кораћа у наведеним радњама.

За закључак да није доказана узрочна веза између радњи оптужених Славковића и Кораћа и последице смрти Ејуба Тухчића и радње опт. Кораћа и смрти Несиба Даутовића, првостепени суд је дао јасне и уверљиве разлоге о околностима због којих се радње оптужених не могу узети као несумњив узрок наведене последице (околности повређивања Ејуба Тухчића, чија је смрт наступила након неколико дана; претходно тешко телесно повређивање Несиба Даутовића од стране другог лица) и због којих се не може са сигурношћу закључити о свести оптужених о могућности наступања смртне последице и хтења или пристајања на исту, па се правилност тих закључака првостепеног суда не доводи у питање супротним жалбеним наводима

Тужиоца и указивањем да је оптуженима било познато да повређеним лицима није указивана никаква медицинска помоћ и да је после тешких батина смрт извесна.

Правилном оценом исказа сведока оштећених који су се изјашњавали о догађају описаном под тачком I 1.а) побијане пресуде, посебно исказа сведока "Један" и "Два" који су једини помињали присуство опт. Филиповића и то само његов улазак у просторију, без података о евентуалном даљем присуству и учешћу у радњама повређивања телесног интегритета затворених лица, између осталих браће Капицић и сведока "Један", имајући у виду и да су наводи сведока "Два" о одвођењу том приликом браће Капицић од стране опт. Филиповића оповргнути категоричним исказом сведока "Три", првостепени суд је правилно закључио да искази сведока "Један" и "Два" нису довољан основ за поуздан закључак о учешћу опт. Филиповића у предметним радњама, што се све односи и на опт. Драгићевића чије присуство овом догађају (улазак у просторију) помиње само сведок "Један", а за закључак о непостојању поузданих доказа, како за наведене тако и за радње опт. Драгићевића из тачке I (1) б) оптужнице и следствено томе за доношење ослобађајуће пресуде у односу на њега, првостепени суд је дао детаљне, јасне и уверљиве разлоге, прихватљиве и за овај суд, имајући у виду да оштећени (осим сведока "Један") нису препознали оптуженог као извршиоца дела на фотографији, ни приликом обављања радње препознавања ни на главном претресу, да сведок "Један" и то само на главном претресу каже да "мисли" да је опт. Драгићевић лице са надимком "Босанац", те да његов исказ у погледу радњи и понашања оптуженог стога није одређен.

Из свих изнетих разлога, Врховни суд је у односу на оптужене Драгана Славковића и Ивана Кораћа на основу члана 391. став 1. ЗКП, а у односу на оптужене Сенишу Филиповића и Драгутина Драгићевића на основу члана 388. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар,
Наташа Бањац, с.р.

Председник већа-судија,
Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Оливера Стругаревић

ТТ

Потврђује се, да је ова фотокопија истоветна са својим изворником - преписом, који се састоји од 17 стране.

Исправа са које је извршено фотокопирање налази се код овог Суда у предмету .....

К. В. 5/05

Такса из Тар. бр. 22 Закона о републичким судским таксама наплаћена је и поништена.

ОКРУЖНИ СУД - ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

У Београду, 09 09 ..... 2009 год.

Овлашћени радник;

